

Návštevy chorých obohatia obe strany

Vlado sa delí o svoju skúsenosť s navštevovaním chorých ľudí. Hovorí, čo všetko to prinieslo pacientom i jemu a jeho kamarátom.

02.12.2016

Keď som ešte býval v Prahe, rozhodli sme sa v našom centre Opus Dei Na Baště viac navštevovať starých, chorých a chudobných ľudí. Predtým sme ich robili z času načas a skôr takpovediac improvizovanou formou. Povedali sme si, že budeme

tomuto formačnému prostriedku a zároveň skutku milosrdenstva venovať viac času a energie. Keďže sme ešte vtedy osobne nepoznali rodiny ani ľudí, ktorým by sme mohli takouto formou pomôcť, oslovili sme jeden hospic a domov dôchodcov zároveň. Riaditeľom daného domova sme vysvetlili, o čo nám ide: venovať časť svojho voľného času ľuďom, ktorým to môže urobiť radosť. Zostali trochu prekvapení ale zároveň nadšení. Dohodli sme sa, že tam budeme chodiť v sobotu doobeda, opýtame sa sestier, kto by chcel ísť na prechádzku, kto by sa chcel porozprávať a následne by sme v čase obeda pomáhali s kŕmením.

Takže sme už mali miesto i ľudí, ktorí sa na nás tešili. Už chýbali iba študenti, naši kamaráti, ktorí by tam s nami chodili. Pravdu povediac, nie je tu zvykom medzi študentami robiť takéto aktivity a venovať sa vo voľnom čase sociálnym aktivitám.

Preto bolo spočiatku ťažké presvedčiť ľudí, aby sa na také niečo dali. S niektorými to bolo menej úspešné, no s niektorými viac. Aj keď sa im tam spočiatku nechcelo veľmi ísť, po každej návšteve boli všetci veľmi spokojní. Myslím, že hlavne preto, bo sme po každej návšteve na vlastnej koži zakúsili, akú radosť spôsobuje rozdávanie radosti. Starčekovia a starenky boli úplne nadšení, keď videli, že ich prišli navštíviť mladí ľudia, ktorí by svoj čas mohli venovať niečomu „užitočnejšiemu.“ Keďže sme tam chodili slušne oblečení, niektorí si mysleli, že sme nejaká delegácia z ministerstva, iní, ktorých sme krmili, zjedli jedlo, ktoré nikdy nezjedli, keď ich krmila sestrička.

Jedna 104 – ročná babička nám rozprávala svoje spomienky na vypuknutie prvej svetovej vojny. Jeden veľmi starý a jednoduchý deduško mi rozprával, ako sa s ním za jeho mladých čias rozišla jeho

frajerka, pretože jej povedal, že má oči ako krava. Následne sa ma opýtal: „Pane, videli sme už kravské oči? Najkrásnejšie na svete!“ Vtipné príhody sa striedali so smutnými, keď sme videli, ako sú niektorí starí ľudia opustení a bez rodiny, ktorá by ich prišla navštíviť. Po takýchto návštevách sme zvykli ísť na obed. Návšteva ľudí v núdzi dá vždy príležitosť hovoriť s kamarátmi aj o vážnych témach. Hoci sa na začiatku niektorí kamaráti zdráhali ísť, potom to už nikto neľutoval.

Momentálne bývam v Bratislave v centre Opus Dei Dowina. Aj tu sme po dobrých skúsenostiach z Prahy začali navštevovať ľudí v núdzi takouto systematickou formou: konkrétne zariadenie, konkrétny deň, konkrétni ľudia, ktorí organizujú turnusy medzi chalanmi z rôznych formačných aktivít. Aj keď sa nám daný systém osvedčil,

povedali sme si, že postúpime o úroveň vyššie.

Založili sme občianske združenie Periférie. Chceli sme tak odpovedať na volanie sv. Otca, aby sme vyšli na periférie. Cieľ tohto združenie je prirodzene rovnaký ako cieľ návštevy chudobných. Teraz ale máme aj právnu formu. Môžeme sa tak uchádzať o rôzne granty, ako aj ľahšie predstaviť seba i náš zámer kamarátom i potenciálnym záujemcom o takúto činnosť. Máme pravidelné stretnutia „predstavenstva,“ kde riešime rôzne výzvy; napr. ako osloviť viacerých ľudí, aký grant by sme mohli získať, ktoré sociálne zariadenie by sme mohli osloviť atď.

Za účelom zlepšenie komunikácie sme založili skupinu na Facebook-u a tiež sme vytvorili internetovú stránku (<https://www.ozperiferie.sk/>). Momentálne sme oslovili dva

domovy dôchodcov a chodíme do nich so svojimi kamarátmi. Už to ale nemusí byť iba v sobotu, ale hocikedy cez týždeň. Niekomu totiž vyhovujú všedné dni, inému víkendy. S riaditeľmi daných sociálnych domov sme sa dohodli, že tam stačí iba prísť, opýtať sa, kto čo potrebuje a ideme na vec. S niektorými klientami chodíme aj ako sprievod k lekárovi, na nákup alebo do banky.

V jednom domove dôchodcov máme na starosti raz mesačne organizovať oslavu narodenín pre všetkých, ktorí majú v danom mesiaci narodeniny: spievame im rôzne piesne a dokonca si s nimi aj zatancujeme. Podarilo sa nám „naverbovať“ kamarátov, ktorí spievajú a hrajú na hudobných nástrojoch hlavne slovenské ľudové piesne. Starčekovia a starenky sú z nich nadšení. Keďže už máme toto občianske združenie, skupinu na Facebooku a internetová stránka funguje, stali sme sa známejšími.

Veríme, že nám to pomôže rozšíriť toto úžasné dielo milosrdenstva, ako nás do toho povzbudzoval sv.

Josemaría.

Minulý semester sme tento projekt rozbehli, ten nasledujúci by sme do neho chceli zapojiť viacero našich kamarátov. Chceme totiž, aby radosť zo stretnutia a z dávania zažilo čo najviac ľudí. Len ťažko sa totiž dá opísať táto radosť slovami.

Jednoducho treba prísť a zažiť to na vlastnej koži.

Takisto dievčatá z Isteru chodia na dom dôchodcov.

Počítame aj s pomocou vašich modlitieb.

.....

sk-sk/article/navstevy-chorych-
obohatia-obe-strany/ (19.03.2026)